

## **Đế Mèn và Cánh rừng không lối thoát**

Những giọt nắng ban mai vừa hé lộ sau một cơn mưa dài, những giọt sương long lanh đang còn đọng lại trên ngọn cỏ. Mặt trời vừa lên cao, Đế Mèn nằm duỗi người dưới “mái lều” sen to, che hết cả thân người đế mèn, tận hưởng hơi lạnh vẫn còn sót lại sau cơn mưa hôm qua, đang liu diu trong những giấc mơ không hồi kết thì tiếng thốt văng vẳng của Nhện Xám vang lên:

- “Cứu với, cứu với! Bọ Dừa đang bị lạc ở trong rừng gai rồi, cứu với, cứu với.”

Nghe thấy vậy, Đế Mèn bật dậy ngay đi tìm Chuồn chuồn ớt và Kiến Đen, kéo theo 2 người bạn của mình lên đường để cứu Bọ Dừa. Khu vực rừng gai vốn là nơi cấm mà các loài vật nhỏ bé. Lời đồn dân gian kể rằng, trong khu vực rừng gai đó có một gã Quạ Đen hung dữ canh giữ cùng với đó là sự chuyển động mạnh của những bụi gai xù xì.

Trên đường, Đế Mèn chủ động, khéo léo chỉ đường cho những người bạn của mình cùng với đó là sự nhạy bén trong việc dùng lá cọ chắn gai để che chở cho những người bạn của mình. Không những vậy, Đế Mèn vẫn không quên động viên những người bạn của mình. Càng đi vào sâu, những tia nắng càng nhạt dần, những chiếc gai như bàn tay nhọn hoắt vươn ra từ bốn phía như muốn ăn thịt những người bạn của Đế Mèn.

Chuồn Chuồn ớt bỗng lên tiếng, giọng run run: “Đế Mèn, tớ nghe thấy tiếng khóc từ đâu đó.”

Bỗng trong rừng gai không một tiếng động, chỉ nghe tiếng những giọt nước dư âm của trời mưa hôm qua. Càng đi lại gần, tiếng khóc càng lớn, tiếng nước nở vọng lại từ một gốc cây mục sâu thẳm. Những bước chân rón rén tiến tới, trong bụi cây ấy tiếng khóc the thẽ vẫn tiếp tục vang. Vạch nhánh gai ra, ai nấy đều vui mừng cười rở, Bọ Dừa nín khóc, co ro, đôi chân sùng tủy. Kiến Đen nói: “Mình phải đưa cậu ấy ra khỏi đây ngay.”

Nhìn đi nhìn lại, nhìn tới nhìn lui, chẳng có 1 chút ánh sáng nào le lói cả. Đường về nhà giờ đây đã bị những cây gai xấu xí che lấp. Đế Mèn và những người bạn phải tìm đường mới về nhà.

Trong lúc cả đám đang suy nghĩ, bỗng một tiếng la to lớn vang lên: “Quác”. Thì ra Quạ Đen tới. Đế Mèn nhanh trí ra hiệu mọi người đứng im, nấp vào kẽ đá. Ai nấy đều nghe theo hiệu lệnh của Đế Mèn. Nhưng không may thay, Chuồn chuồn ớt lỡ va vào một cành cây khô, không may tiếng động phát lên, tạo nên sự chú ý dành cho Quạ Đen.

Quạ Đen lượn xuống đi cùng với đôi mắt sắc lạnh, ánh mắt của quý dữ, quát lên rằng:

“Các người là ai? Sao lại dám đến chôn này, ai cho phép các người vào đây?”

Ai nấy cũng đều run sợ, chỉ có mỗi Đế Mèn vẫn giữ được sự bình tĩnh. Bước lên, cất tiếng nói đồng dặc: “Tôi là Đế Mèn. Bạn tôi vô tình bị lạc vào trong khu rừng này. Chúng tôi vào đây với mục đích chỉ muốn dẫn bạn của mình ra, không có ý xấu, chúng tôi không muốn gây rắc rối đến nơi đây.”

Quạ Đen trầm ngâm đến lạ, ánh mắt buồn rầu, trầm ngâm một lát rồi cất tiếng nói:

“Ta từng là kẻ bị ruồng bỏ, các người cứu bạn thể hiện tình thân bạn bè rất tốt. Các người hãy theo ta, ta sẽ dẫn các người ra ngoài.”

Ai nấy cũng đều chuyển đổi trạng thái từ run sợ sang ngỡ ngàng, ngờ ngác bất ngữa, không ai tin vào mắt mình. Quạ Đen đưa đường dẫn lối, những bụi gai như tách ra để nhường lối. Ánh sáng dần hiện ra ở phía cuối con đường.

Ra khỏi bụi gai rừng, ai nấy đều phân khích. Bỗng Bọ Dừa bật khóc. Không phải vì đau mà là vì cảm động. Đế Mèn siết chặt tay bạn, nói rằng: “Chúng ta là bạn bè, dù cho khó khăn như thế nào cũng không bỏ nhau.”

Quạ Đen đứng trên “mái hiên” sen của Đế Mèn, dòm xuống, nhìn với ánh mắt âm áp. Từ hôm ấy, rừng Gai không còn là nỗi ám ảnh với những sinh vật nhỏ bé nữa. Ai nấy cũng đều tin rằng, dù cho như thế nào, chỉ cần có nhau thì mọi chuyện ắt sẽ vượt qua.

## **Dế Mèn và Bí Mật Suối Lặng**

Trong khu rừng Xanh Thẳm, có một nơi được gọi là Suối Lặng – nơi chỉ chảy vào những đêm trăng sáng. Người ta kể rằng dưới lòng suối ấy là một viên đá phát sáng có thể ban điều ước cho ai thật lòng và dũng cảm.

Dế Mèn từ lâu đã nghe truyền thuyết ấy từ ông Nội – một chiến binh nổi tiếng của làng Cỏ May. Nhưng chưa ai từng dám bước vào khu vực ấy, bởi xung quanh Suối Lặng là vô vàn cạm bẫy: những chiếc lá biết hát, rễ cây biết giữ chân, và quan trọng nhất – Bọ Cạp Đỏ, kẻ gác giữ bí mật của suối.

Một ngày nọ, Dế Mèn phát hiện Rệp Mốc, bạn thân của mình, đang bị bệnh nặng. Loại thuốc duy nhất có thể chữa khỏi là từ thảo dược dưới đáy Suối Lặng. Không chần chừ, cậu quyết định lên đường.

Chuồn Chuồn Ốt và Bọ Ngựa biết chuyện liền xin đi cùng. Cả ba vượt qua Đồi Mây Tím, Lối Gió Ngược và đến được rìa Suối Lặng đúng đêm trăng tròn. Ánh trăng chiếu xuống mặt nước khiến suối bừng sáng một cách kỳ ảo.

Khi Dế Mèn vừa bước xuống dòng suối, mặt đất rung lên. Bọ Cạp Đỏ từ dưới đất trồi lên, đôi càng sắc lạnh như kim loại.

— “Ngươi là ai? Dám bước vào lãnh địa thiêng của ta?”

Dế Mèn không run sợ:

— “Tôi đến đây không phải vì điều ước cho bản thân. Tôi đến để cứu một người bạn. Làm ơn cho tôi hái thảo dược.”

Bọ Cạp Đỏ gằn giọng:

— “Chỉ ai vượt qua được ba thử thách của suối mới có thể lấy được thảo dược. Ngươi dám thử chứ?”

Dế Mèn gật đầu dứt khoát.

Thử thách đầu tiên là “Vượt sợ hãi”: Cậu bị nhốt trong một đám sương mù dày đặc cứ mỗi tiếng thì thâm nhạo báng. Nhưng Dế Mèn nhắm mắt, tập trung vào hình ảnh Rệp Mốc đang chờ mình. Sương mù tan dần.

Thử thách thứ hai là “Hy sinh”: Một cây cầu gỗ bắc qua dòng nước xiết. Nhưng chỉ một người có thể qua cầu an toàn. Dế Mèn cởi chiếc áo vỏ giáp – thứ giúp cậu chống đỡ

nguy hiểm, trao cho Chuồn Chuồn Ốt để bạn sang trước. Cậu chấp nhận nguy hiểm p hân mình.

Thử thách cuối là “Trí tuệ”: Một câu đố hiện lên bằng ánh sáng dưới nước:

“Điều gì có thể làm bạn mất tất cả, nhưng cũng có thể cho bạn tất cả, nếu dùng đúng l úc?”

Dế Mèn suy nghĩ rồi đáp:

— “Đó là lòng tin.”

Bọ Cạp Đỏ mỉm cười – lần đầu tiên từ khi cậu gặp ông ta.

— “Người xứng đáng. Lòng dũng cảm và tình bạn thật sự luôn vượt qua mọi điều cản trở. Hãy mang thảo dược này về.”

Dế Mèn trở về làng giữa ánh bình minh, mang theo lá thảo dược óng ánh. Rệp Móc đ ược cứu. Cả làng hân hoan. Nhưng quan trọng nhất, từ hôm đó, Dế Mèn không chỉ là một chú dế mạnh mẽ – mà còn là một người bạn vĩ đại.

## Đế Mèn và Thành Phố Lá Rụng

Mùa thu đến. Những chiếc lá vàng bắt đầu rơi rụng khắp khu rừng Già. Trong khi các loài sinh vật đang hồi hã chuẩn bị cho mùa đông, thì Đế Mèn lại có một kế hoạch khác: khám phá Thành phố Lá Rụng – nơi từng là trung tâm rực rỡ của côn trùng miền Nam, nhưng nay đã bị lãng quên bởi sự ô nhiễm và tàn phá môi trường.

— “Cậu điên à? Ở đó toàn rác và bụi than, không ai còn sống ở đó nữa.” – Kiến Lửa lắc đầu.

Nhưng chính điều đó lại khiến Đế Mèn tò mò hơn. Cậu muốn tận mắt chứng kiến sự đổ nát ấy, hy vọng tìm ra một cách để khôi phục lại sự sống.

Cậu mang theo một chiếc túi chứa hạt giống, một ống nước nhỏ và vài dụng cụ làm vườn tí hon. Bạn đồng hành lần này là Cào Cào Vằn, một kỹ sư côn trùng yêu công nghệ.

Khi đặt chân đến Thành phố Lá Rụng, cả hai choáng váng. Những tòa nhà lá đổ sập, những ao nước phủ đầy rêu đen. Không một âm thanh. Không một tiếng côn trùng gọi nhau.

— “Chúng ta không thể để nơi này chết mãi mãi.” – Đế Mèn nói.

Họ bắt tay vào việc: gom rác hữu cơ thành phân bón, gieo hạt giống vào các gốc cây cũ, khơi lại một dòng nước từ mạch ngầm dưới đất.

Công việc nặng nhọc, ngày qua ngày, đôi chân Đế Mèn rộp cả bong bóng, nhưng cậu không dừng lại. Và rồi một buổi sáng, Cào Cào hét to:

— “Này mầm rồi! Nhìn kìa, hạt cỏ leo đã mọc lên!”

Từ đó, như một phép màu, bầu không khí dần đổi khác. Những chú kiến lang thang bắt đầu quay lại. Chuồn Chuồn bay ngang qua, thấy màu xanh liền ở lại đẻ trứng. Các loài nấm mọc lên từ phân mục.

Tin tức lan nhanh khắp rừng. Một buổi sáng, một đoàn bộ rùa, ve sầu và thậm chí cả Ong Mật cũng kéo đến giúp sức. Thành phố Lá Rụng từng bước hồi sinh.

Đế Mèn đứng giữa quảng trường lá khô, nhìn thấy bầy trẻ con Bọ Cánh Cứng chơi đùa ổi bắt nhau, lòng dâng lên một niềm vui khó tả.

— “Từ một mầm nhỏ, cậu đã trồng lại hy vọng cho cả thành phố.” – Cào Cào cười.

Dế Mèn chỉ khẽ đáp:

— “Đôi khi thứ quan trọng nhất là đừng đứng nhìn cái xấu lớn dần, mà hãy gieo điều tốt dù chỉ bé bằng một chiếc hạt.”

## **Dế Mèn Làm Siêu Anh Hùng**

Từ sau vụ giải cứu Bọ Dừa khỏi rừng Gai, Dế Mèn bỗng trở nên nổi tiếng khắp vùng. Các loài thi nhau nhắc đến cậu như một “siêu anh hùng” thực thụ. Trên cây me đầu làng, người ta còn vẽ một bức tranh to tướng với dòng chữ: “Dế Mèn – Người không sợ gì ngoài... muỗi!”

Ban đầu, Dế Mèn còn đỏ mặt khi được khen, nhưng dần dần cậu bắt đầu... tin thật. Cậu đi đứng ngẩng cao đầu, thỉnh thoảng còn đội vỏ hạt dẻ lên đầu làm “mũ siêu anh hùng”, mặc áo lá chuối và sáng tác khẩu hiệu:

“Ở đâu có hiểm nguy, ở đó có Dế Mèn!”

Một ngày nọ, có tin cấp báo: Lũ Bọ Hung đang đào đường hầm qua lãnh địa của Giun Đất để giành nguồn dinh dưỡng. Căng thẳng sắp nổ ra thành “Chiến tranh dưới đất”.

— “Tớ sẽ xử lý vụ này trong một nốt nhạc!” – Dế Mèn tuyên bố.

Không cần bàn bạc với ai, cậu đeo dây leo làm thắt lưng, mang theo một cái... muống sắt để làm “vũ khí”, và lao xuống đường hầm.

Nhưng chỉ 5 phút sau, tiếng la thất thanh vọng lên:

— “Cứu tớ với! Rơi xuống tổ Mối rồi!”

May mà Chuột Chù gần đó nghe thấy, bèn gọi cả nhóm bạn cũ: Chuồn Chuồn Ốt, Cào Cào Vằn và cả chị Bọ Ngựa đến ứng cứu.

Dế Mèn được kéo lên trong tình trạng... đầy bùn, tóc tai rối bù, miệng vẫn còn hét:

— “Mối ở đâu cũng lịch sự mà sao tụi dưới đất hung dữ thế?!”

Mọi người bật cười lăn lộn.

Tối đó, Dế Mèn ngồi lặng lẽ trên lá sen già. Cậu gãi đầu:

— “Mình tưởng làm siêu anh hùng là chỉ cần dũng cảm. Ai ngờ còn cần cả kế hoạch, đồng đội và... sự khiêm tốn.”

Từ hôm ấy, Dế Mèn không còn đội “mũ hạt dẻ” nữa, mà thường xuyên rủ các bạn đi thám hiểm theo nhóm, học hỏi kỹ năng và chia sẻ trách nhiệm.

Cậu vẫn là người dẫn đầu, nhưng không tự gọi mình là “siêu anh hùng” nữa. Vì cậu biết, người hùng thật sự là người biết học hỏi từ thất bại – và không ngại nhờ bạn bè

giúp đỡ.